

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.620 van 25 november 2015
in de zaak A. 217.304/XIV-36.720**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 60
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 16 oktober 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 152.545 van 15 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 23 oktober 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er in het bestreden arrest op dat reeds naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde Soedanese nationaliteit en stelt vervolgens op omstandig gemotiveerde wijze vast dat geen elementen worden aangebracht die de kans aanzienlijk

groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). Met bovenstaande vaststellingen maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers net aannemelijk “dat vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”. Bovendien heeft verzoeker de schending van artikel 48/7 van vreemdelingenwet slechts uiterst summier aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. Verzoeker kan zich in een administratief cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gaat verzoeker er in het tweede middel aan voorbij dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een meervoudige asielaanvraag en in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, is hij niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede of volgende asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde nationaliteit was reeds vast komen te staan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Op grond van artikel 39/2, § 1, 3°, van de vreemdelingenwet vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest enkel na te gaan of er ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de

hoedanigheid van vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het tweede middel faalt naar recht en is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Zoals bij de behandeling van het tweede middel reeds werd gesteld, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In het derde middel voert verzoeker kritiek aan tegen de beoordeling van de door hem aangebrachte documenten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en op richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, blijkt uit het bestreden arrest duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker aangebrachte documenten in zijn beoordeling heeft betrokken maar besluit hij dat deze documenten de kans dat verzoeker in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming niet aanzienlijk groter maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt, oordeelt soeverein over de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken en het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het derde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4.1 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, staat de daarin vervatte samenwerkingsplicht er niet aan in de weg dat de

bewijslast in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag dient aan te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze stellen dat “er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort”. Verzoeker gaat er aan voorbij dat volgens de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie de samenwerkingsplicht inhoudt dat de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven “indien de door verzoeker [...] aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn”. Te dezen is er geen sprake van elementen die niet volledige, actueel of relevant zijn. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

5. Verzoekers kritiek in het vijfde middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert om onderzoek te doen naar zijn originele geboorteakte “- en bij uitbreiding alle documenten - om de enige reden dat er eerdere valse verklaringen werden afgelegd” en dat “de RvV [...] letterlijk - en alleen - [verwijst] naar het arrest van 14 januari 2014” mist feitelijke grondslag. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer vast dat de geboorteakte niet toelaat de vermelde gegevens uit de burgerlijke stand aan verzoeker te verbinden, dat de getuigenverklaringen of brieven van privépersonen geen officieel karakter hebben en dat deze stukken, net zoals de brief van de “Tunjur tribe association”, de brief van A.Z. en het werkattest van een boekenwinkel, een gesolliciteerd karakter vertonen en derhalve geen objectieve bewijswaarde hebben. Het vijfde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftwintig november tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams